מפכין עתידין להיות יוצאין מתחת מפתן הבית מכאן ואילך היה מתגבר ועולה עד שמגיע לפתח בית דוד כיון שמגיע לפתח בית דוד נעשה כנחל שוטף שבו רוחצין זבין וזבות נדות ויולדות שנאמר ביום ההוא יהיה מקור נפתח לבית דוד וליושבי ירושלם לחטאת ולנדה אמר רב יוסף מכאן רמז לנדה שצריכה לישב עד צוארה במים ולית הילכתא כוותיה (תינח יום הכפורים דליכא מנעל) שבת דאיכא מנעל מאי אמר נחמיה חתניה דבי נשיאה אנא חזיתיה לרבי אמי ורבי אסי דמטו עורקומא דמיא [א]ועברוה דרך מלבוש תינח מנעל סנדל מאי איכא למימר אמר רב ריחומי אנא חזיתיה לרבינא דעבר דרך מלבוש רב אשי אמר [ב]סנדל לכתחלה לא ריש גלותא איקלע להגרוניא לבי רב נתן רפרם וכולהו רבנן אתו לפירקא רבינא לא אתא למחר בעי רפרם לאפוקי לרבינא מדעתיה דריש גלותא אמר ליה מאי טעמא לא אתא מר לפירקא אמר ליה הוה כאיב לי כרעאי איבעי לך למיסם מסאני גבא דכרעא הוה איבעי לך למרמא סנדלא אמר ליה עורקמא דמיא הוה באורחא איבעי לך למעבריה דרך מלבוש אמר ליה לא סבר לה מר להא דאמר רב אשי סנדל לכתחלה לא תני יהודה בר גרוגרות [ג]אסור לישב על גבי טינא ביום הכפורים אמר רבי יהושע בן לוי ובטינא מטפחת אמר אביי [ד]ובטופח על מנת להטפיח אמר רב יהודה [ה]מותר להצטנן בפירות רב יהודה מצטנן (א) בקרא רבה מצטנן בינוקא רבא מצטנן בכסא דכספא אמר רב פפא כסא דכספא מלא אסור חסר שרי דפחרא אידי ואידי אסור משום דמישחל שחיל רב (פפא) אמר כסא דכספא חסר נמי אסור משום דמזדריב זעירא בר חמא אושפיזכנין דרבי אמי ורבי אסי ורבי יהושע בן לוי ודכולהו רבנן דקיסרי הוה אמר ליה לרב יוסף בריה דרבי יהושע בן לוי בר אריא תא אימא לך מילתא מעליתא דהוה עביד אבוך מטפחת היה לו בערב יום הכפורים שורה אותה במים ועושה אותה כמין כלים נגובין ולמחר מקנח בה פניו ידיו ורגליו ערב תשעה באב שורה אותה במים ולמחר מעבירה על גבי עיניו וכן [א] כי אתא רבה בר מרי אמר בערב תשעה באב מביאין לו מטפחת ושורה אותה במים ומניחה תחת מראשותיו ולמחר מקנח פניו ידיו ורגליו בערב יום הכפורים מביאין לו מטפחת ושורה אותה במים ועושה אותה כמין כלים נגובין ולמחר מעבירה על גבי עיניו אמר ליה ר׳ יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא איפכא אמרת לן ואותיבנך סחיטה אמר רב מנשיא בר תחליפא אמר רב עמרם אמר רבה בר בר חנה שאלו את רבי אלעזר זקן ויושב בישיבה צריך ליטול רשות להתיר בכורות או אינו צריך מאי קא מיבעי להו הכי קא מיבעי להו כי הא דאמר רב אידי בר אבין דבר זה הניחו להם לבי נשיאה כדי להתגדר בו צריך ליטול רשות או דילמא כיון דזקן ויושב בישיבה אין צריך עמד ר׳ צדוק בן חלוקה על רגליו ואמר אני ראיתי את רבי יוסי בן זימרא שזקן ויושב בישיבה היה ועמד במעלה מזקנו של זה ונטל רשות להתיר בכורות אמר ליה ר׳ אבא לא כך היה מעשה אלא כך היה מעשה ר׳ יוסי בן זימרא כהן היה והכי קא מיבעיא ליה הלכה כר״מ דאמר החשוד בדבר לא דנו ולא מעידו או דילמא הלכה כרבן שמעון בן גמליאל דאמר נאמן הוא על של חבירו ואינו נאמן על של עצמו ופשט ליה הלכה כרשב״ג ותו קא מבעיא להו מהו לצאת בסנדל של

שעם

(ב) **מפכין.** כמין הפך ט) הן כשמגיעין למפתן ההיכל י): **מכאן רמז לנדה.** מדלא קרי ליה ראוי לנדה עד שמתגבר כנחל שוטף שמגיע לפתח בית דוד רמז שצריכה לטבילת מים עמוקים שתשב בהן עד צוארה ואע״ג דלא רמיז קרא עד צוארה רמיז מיהא דניהוו עמוקים עומק הראוי וזה כראוי: **תינח יום הכפורים** לא גרסינן וה״ג **שבת דאיכא מנעל מאי.** מי שרי לעבור במים או דילמא חיישינן דילמא (ג) נפקי מכרעיה ואתי לאיתוייהו: **ועברוה דרך מלבוש.** בנעליהם עברו אותו: **סנדל מאי.** שאינו יכול להדקו ולקשרו יפה ברגלו כמו מנעל: **איקלע להגרוניא.** ושבת שם: **לפירקא.** לדרשא דריש גלותא: **מדעתיה דריש גלותא.** שלא ישנאהו: **איבעי לך למירמא סנדל.** שהוא רחב: **על גבי טינא.** שלחלוח הטיט הוי עונג קרוב לרחיצה: **מטפחת.** מקילה מים: **מלא אסור.** שמא ישפכו מים על בשרו: **משחל שחיל.** פולט מים שבולע טרישטריש״א בלע״ז: **דמזדריב.** מחליק ונשמט מידו וישפכו המים עליו: **מטפחת.** סודר כמין כלים נגובים ואני שמעתי דה״ג ערב יום הכפורים מבילין לו מטפחת ומקנח בה ידיו ולמחר פושטה ומעבירה על עיניו והיא לחה קצת מקינוח הידים דאתמול: **איפכא אמרת לן.** בתשעה באב עושה אותן כמין כלים נגובים ובערב יוה״כ לא אמרת עושה אותן כמין כלים נגובים ואותיבנך סחיטה לשון ששמעתי הכי קאמר איפכא אמרת לן ערב תשעה באב מקנח בה ידיו ולמחר פושטה וכו׳ וערב יום הכפורים שורה אותה במים ועושה אותה כמין כלים נגובים ואותיבנך סחיטה דכמין כלים נגובים עדיין יש כדי לסחוט: **שאלו את רבי אלעזר.** גרסינן והוא רבי אלעזר בן פדת: **זקן ויושב בישיבה וכו׳.** אמרינן בסנהדרין (דף ה.) שאין חכם מתיר את הבכור ביחיד לראות את מומו אלא אם כן נטל רשות מן הנשיא פעם אחת והכא מיבעיא להו דאם זקן יושב בישיבת סנהדרין הוא מי צריך רשות׳ או לא והא דנקט לה הכא משום דבעי למימר ותו קמבעיא להו מהו לצאת בסנדל של שעם ביוה״כ: **דבר זה.** נטילת הרשות: **להתגדר.** לשון גדולה: **למעלה מזקנו של זה.** לפני זקינו של נשיא זה שבדורו: כהנים חשודין על מומי הבכור להתיר את האסור ואף להטיל בו מום לפי שהבכור בזמן הזה אין לו תקנה אלא אם כן יש בו מום ועל הכהן ליטפל בו משנתנוהו לו לשומרו ולזונו לרבי מאיר ולרבן שמעון במסכת בכורות (דף לה.): **ותו קמבעיא להו.** קמיה דרבי אלעזר:

שעם

מכאן רמז לנדה שצריכה לישב עד צוארה במים. שאלו מקמי רב יהודה גאון זצ״ל טבילת נדה מדאורייתא מנלן והשיב קל וחומר ממגעה ור״ת פירש דנפקא מדכתיב במי נדה ודרשינן במסכת עבודת כוכבים (דף עה:) מים שהנדה טובלת בהן ור״י פירש מדכתיב והדוה בנדתה ודרשינן בפ׳ במה אשה (שבת דף סד:) בנדתה תהא עד שתבא במים ל):

הקיטע

מסורת הש״ס

א) [בהרא״ש ליתא], ב) בהרא״ש ליתא, ג) [נ״ל רב אשי כ״א ברא״ש ובר״ף ובע״י], ד) [ברכות יג.], ה) [עי׳ טעמת הר״ף והרא״ש], ו) [ג״ז ע״ש], ז) בכורות לה., ח) [שם], ט) בע״י: פי הפך, י) [הפורה רש״ס], כ) [ועי׳ תוספות מגילה יח. ד״ה לא גרסה ותוספות יבמות מז: ד״ה במקום],

תורה אור השלם

1. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה מָקוֹר נִפְתָּח לְבֵית דָּוִיד וּלְיֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלִָם לְחַטָּאת וּלְנִדָּה: זכריה יג א

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ רב יהודה מצטנן בקרא רבא מצטנן בינוקא רבה מצטנן בכסא דכספא אמר רבא כסא דכספא מלא: (ב) רש״י ד״ה מפכים נ״ל קודם ד״ה לפתח: (ג) שם ד״ה התינח כו׳ חיישינן דילמא נפל מכרעיה:

הגהות הגר״א

[א] גמ׳ וכן. רשום קו עליו נמחק:

תוס׳ ישנים

זה היה נראה שהרוחץ בשבת בנהר מותר לרחוץ בבגדיו וליכא למיחש לליבון מיהו יש לאסור משום סחיטה דהא פרישית לעיל [ד״ה משום] דלא שרינן אלא משום מלוה או משום טעם הואיל ולא התירו לו אלא על ידי מלבוש זכור הוא והאי טעמא לא שייך הכא ועל תינוק שהולך נגדי אמו נמי רגלים שמע רבי מרבינו יעקב שהתיר להאם לקנח בגדיה כדי שתוכל להתפלל בהן מטעמא שפירשתי לעיל שמותר לקנח ידים במפה לפי שהוא דרך להלוך ולא נראה לרבי דכיון שמתכוונת לטהר הבלוך לרחיצה וליבון היא מתכוונת. מ״ר: א״ל לא סבר מר להא דאמר רב אשי סנדל לכתחילה לא. ק״ל הא רב רחומי הוא דאמר לעיל אנא חזיתיה לרבינא דעבר דרך מלבוש ושמא זה ראיה לפירוש רבי שרגיל לפרש דתרי רבינא הוו אי נמי דמוי דמי ליה רבינא אבל לא סובר כן: יהודה גרוגרות. כן שמו: כסא דכספא נמי כו׳. מיכן יש ליזהר שלא לנגב עצמו בכלי חרס אע״פ שאין בו מים עכשיו משום דשחולי שחיל ולא בשום טיט שהוא טופח על מנת להטפיח לא יד ורגל וכן כחול שיש בו לחלוחית מים ויגלא בו: ערב תשעה באב. כשאלתות גרס איפכא וכן פי׳ רש״י: איפכא אמרת לן. כי היה סובר שיש להחמיר בט״ב יותר מיוה״כ כדאמרי׳ בעלמא דדברי סופרים צריכין חיזוק יותר: ופשטו ליה כרשב״ג. פי׳ ר״ח דקי״ל כרשב״ג הואיל וסתם לן תנא כוותיה במס׳ נגעים (פ״ב מ״ה) כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו: א) ואמינא ליה כמעיים לבור מאי. דדילמא דברי סופרים צריכין חיזוק ויש להחמיר יותר: רבא נפק בדיקולי. ובפירש״י כתב בדיגלי ופירש שם עקבים: הקיטע יוצא בקב שלו דברי ר״מ ור׳ יוסי אוסר. פירש״י בפרק במה אשה יוצאה (דף סו.) דלר׳ יוסי לאו תכשיט הוא ולא דק דלקמן מסיק רבא דבין לר״מ בין לרבי יוסי מנעל הוא וכו׳: יוצא בקב שלו. בשבת פי׳ דיני קב וקמוכות שלו לפירוש רש״י וה״ר יוסף ואין לי להאריך כאן: ואם יש לו בית קיבול כתיתין טמא. לפי שאין *) מיטלטל אלא וריקן אבל מה שהשוק נתונו לא קרינן ביה מיטלטל אלא וריקן אלא השוק מיטלטל [הכלי] כדפירש״י בשבת ולא דמי לגלגלי ומתך דאמרינן בפ׳ במה אשה יוצאה (שבת דף סד.) דטמא היינו טעמא דמיטלטלת מלא וריקן שהבהמה מיטלטלת ומתנהגת ממקום אל מקום על ידו וכן א״ר כל שהוא טמא פירש רשב״ם שמיטלטל הוא מלא וריקן כמו שק דילפינן ליה מיניה בבמה אשה והיינו שיכול לקשור בו טבעת אבל אין נראה לפרש ואם יש לו בית קבול כתיתין לאו דוקא כתיתין אלא יש לו בית קיבול בעלמא קאמר והקיטע מניח שוקו בתוכו וכתיתין דנקט לאו דוקא אלא אורחא דמילתא שרגילין להניח בו דלא משמע כלל לפרושי הכי. מ״ר: אלא אמר רבא בין לר״מ בין לר׳ יוסי כו׳. אע״ג דרבא לא ידע בבמה אשה יוצאה׳ היכי תנן אי הקיטע או אין הקיטע מכן מ״מ שוב ידע המסקנא דהתם א״נ חד מהן לישני נקט: בין לר״מ בין לר׳ יוסי מנעל הוא. ולר״מ מנא ליה דטעמא דכ״ע שאין ביוה״כ דלאסור משום דמשוי ליה מנעל דילמא טעמא דאסר ליה ר׳ יוסי משום דילמא מיפסק ואתי לאתויי ארבע אמות וי״ל שמא משמע דמסד טעמא אסרי ליה ולר״מ דשרי קב הקיטע אינו אסור אלא משום מנעל ביוה״כ ועוד דמשום ר״מ לא איצטריך למיתני דאסור דאפילו לחולה שרי כדמוכח בפרק במה אשה ואי״ל לר׳ יוסי הוא דאיצטריך ואי הטעם דילמא מיפסק א״כ אמאי נקט יום הכפורים שבת הוה ליה למינקט. מ״ר ג): בין לר״מ בין לר׳ יוסי מנעל הוא. תימה לרבי מדאמרינן במסכת שבת סוף פ׳ במה אשה (דף סו.) וביבמות פ׳ מצות חליצה (דף קג.) דתנן חליצה במנעל שאינו שלו בסנדל של עץ או של שמאל בימין חליצתה כשירה ואמרינן סנדל של עץ תמן תנא ואמר שמואל ר״מ היא דאמר הקיטע יוצא בקב שלו משמע ר״מ ולא ר׳ יוסי ואלו הכא קאמר בין לר״מ בין לר׳ יוסי מנעל הוא וכפ׳ מצות חליצה (דף קב:) מדמינן בהדיא מנעל דיוה״כ למנעל חליצה ואומר רבי דלר׳ יוסי דחייש דילמא נפיל

עין משפט נר מצוה

בג א ב טוש״ע א״ח סימן שא סעיף ד:

בד ג ד ה ו מיי׳ פ״ג מהל׳ שביתת עשור הלכה ד סמג לאוין סט טוש״ע א״ח סימן תריג סעיף ט:

בה ז מיי׳ שם הלכה ה טוש״ע שם בהג״ה:

בו ח טוש״ע שם סימן תקנד סעיף יד בהג״ה:

בז ט מיי׳ פ״ב מהלכות בכורות הלכה ח [ופ״ב מהל׳ מעשר הל׳ ח] סמג עשין רלא טוש״ע י״ד סימן שיד סעיף א:

לעוי רש״י

טרישטרישט. נוטף, מבעבע.

רבינו חננאל

כתיב ביום ההוא יהיה מקור לבית דוד וליושבי ירושלים לחטאת ולנדה, אמר רב יוסף מיכן רמז לנידה שצריכה לישב עד צוארה במים, ולית הילכתא כוותיה. תינח ביוה״כ דליכא מנעל עובר במים, בשבת דאיכא מנעל מאי. ואסיקנא היכא דאיכא מנעל מעבר להו דרך מלבוש ושרי. פירוש, כשהוא לבוש בהן ברגליו. ויש מי שאומר דרך מלבוש ואפי׳ שלא ברגליו. רב אשי אמר סנדל לכתחלה לא. תני ר׳ יהודה גרוגרות. פי׳, שם אדם. אסור לישב על גבי טיט ביום הכפורים, ואוקמא אביי בטופח על מנת להטפיח. וכבר פירשנוה פעמים רבות. מותר להצטנן בפירות, וכן בקרא וכן בינוקא בכולהו שרי. אבל במני דפחרא בין מלא בין חסר אסור משום דשחלי. פי׳, שואבין המים ומקיאין אותן בחוץ ונמצא (ה)מצטנן בהן שהמים המתקבצין רוחצין את גופו. ומני דכספא ומני מתכות משום דמזדרבי. פי׳, כשמנענעים הכלים ניתזין מן המים שבתוכן ונופלין על בשרו של אדם המצטנן בהן. ירושלמי: [ר׳ זעירא וכו׳ בשם ר׳ יהושע] בן לוי בתענית ציבור מרחיץ פניו וידיו כדרכו, ובט׳ באב מרחיץ ידיו ומעבירן על פניו. וביום הכפורים מרחיץ ידיו ומקנחן במפה ומעביר המפה על פניו. ר׳ יונה הוה תרי מרטוטא וייהב לה תותי כר. היה הולך אצל רבו או מי שגדול ממנו, עובר בים או בנהר ואינו חושש. נטנפו רגליו מרחיצן במים ואינו חושש. הורה ר׳ אחא בבא מן הדרך והיו רגליו קיהות עליו, מותר להרחיצן במים. אבל ומנודה המהלכין בדרך מותרי בנעילת הסנדל, לכשיבואו לעיר יחלוצו. וכן בט׳ באב וכן בתענית ציבור. סיכה, בין סיכה של תענוג בין סיכה שאינה של תענוג אם בשבת מותר, ביוה״כ אסור. בט׳ באב ובתענית צבור של תענוג אסור, שאינה של תענוג מותר. כל אלו שאמרו אסורין בנעילת הסנדל, יצא לדרך נועל הגיע לכרך חולץ. אית תנא יוצאין באמפליא ואוקימנא באמפליא של בגד ביוה״כ. אית תנא תני אין יוצאין, ואוקימנא באמפליא של עור. ר׳ יהושע בן לוי נפיק לביש סליסיה ביום הכפורים, אומר אסתנס [אנא]. חד תלמיד מן דר׳ מנא הורי לכד מן קריבוי דנשיא למלביש סיליסיה דהוה אסתנס, מן הדה דריב״ל. הא דר׳ יהושע בן לוי תריצנה הכי, ערב יום הכפורים היה מקנח ידיו ורגליו במטפחת, ולמחר ביום הכפורים היה מעבירה על גבי עיניו ואינו חושש. ערב ט׳ באב היה שורה מטפחת ומניחה מראשותיו, ובט׳ באב היה מקנח בה פניו ידיו ורגליו ואינו חושש. שאלו לר׳ אלעזר זקן יושב בישיבה צריך ליטול רשות להתיר בכורות אי לא, כדגרסינן בסנהדרין א״ל ר׳ חייא לר׳ בן אחי יורד לבבל יורה יורה ידין ידין יתיר בכורות וכו׳. וא״ר יצחק תקולא אני ראיתי ר׳ יוסי בן זימרא כהן והכי קא מיבעיא ליה, הלכתא כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר נאמן אדם על של חבירו ואינו נאמן על של עצמו, או הלכתא כר׳ מאיר דאמר החשוד על דבר לא דנו ולא מעידו. ופשטו ליה הלכתא כרבן שמעון בן גמליאל, הואיל ותנן סתמא כוותיה, כדתנן בנגעים סוף פרק ב׳ כל הבכורות אדם רואה חוץ משל עצמו. ותוב קא מיבעיא להו מהו לצאת בסנדל של שעם ביום הכפורים.

א) מכאן שייך לע״ב: ב) דברי התוס׳ צריכים ביאור עיין ש״י. *[אנגל״ל שלו]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones